

REPUBLIKA HRVATSKA
Općinski sud u Slavonskom Brodu
Trg pobjede 15
35000 Slavonski Brod

Poslovni broj: P-468/2025-11

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Slavonskom Brodu po sucu Marini Vučetić u pravnoj stvari tužitelja Igora Lamešića, OIB: 04177601091 iz Slavonskog Broda, Augusta Šenoe 8, zastupanog po punomoćnicima iz Odvjetničkog društva Rački i kolege j.t.d. iz Zagreba, Pisarnica u Slavonskom Brodu protiv tuženika Privredne banke Zagreb d.d. Zagreb, Radnička cesta 50, OIB: 02535697732, zastupanog po punomoćniku Hrvoju Matiću, odvjetniku iz Zagreba, radi utvrđenja i isplate, nakon održane glavne i javne rasprave 13. svibnja 2026. u nazočnosti tužitelja i punomoćnice Marine Konrad, odvjetnice i zamjenika punomoćnika tuženika Ivana Stankovića, odvjetničkog vježbenika i rasprave održane 26. svibnja 2026. na kojoj je objavljena odluka, istog dana

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuju se ništetnima odredbe Ugovora o kreditu, broj: 9012226230 od 16. siječnja 2007., sklopljenog između tuženika Privredne banke Zagreb d.d. Zagreb, Radnička cesta 50, kao kreditora i tužitelja Igora Lamešića iz Slavonskog Broda, Augusta Šenoe 8, kao korisnika kredita, potvrđene kod Javnog bilježnika Miroslava Bračuna iz Slavonskog Broda 17. siječnja 2007. pod brojem OU-83/2007 i to:

- u dijelu članka 9. st. 2. koji glasi „...Korisnik kredita dužan je platiti naknadu za prijevremenu otplatu kredita u visini određenoj aktima Banke važećim na dan prijevremene otplate.“ te

- u dijelu članka 11. stavak 3. koja glasi: „Korisnik kredita se obvezuje prije korištenja ili istovremeno s korištenjem kredita platiti Banci naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 0,50 % (slovima: nula cijelih pedeset postio) od iznosa kredita...“.

II. Nalaže se tuženiku Privrednoj banci Zagreb d.d., Zagreb, Radnička cesta 50, isplatiti tužitelju Igoru Lamešiću iz Slavonskog Broda, Augusta Šenoe 8, iznos od 226,27 eura, sa zateznom kamatom koja teče kako slijedi:

- na iznos od 72,26 eura od 20. siječnja 2007. do isplate,
- na iznos od 154,01 eura od 8. kolovoza 2012. do isplate

po stopi određenoj člankom 1. Uredbe o visine stope zateznih kamata (NN 72/02, 153/04) do 31. prosinca 2007., od 1. siječnja 2008. do 31. srpnja 2015. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem eskontne stope HNB koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi u visini prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate od strane Hrvatske narodne banke za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanom za tri postotna poena, od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, sve u roku od 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku Privrednoj banci Zagreb d.d., Zagreb, Radnička cesta 50, naknaditi tužitelju Igoru Lamešiću iz Slavonskog Broda, Augusta Šenoe 8, troškove parničnog postupka u iznosu 294,53 eura sa zateznim kamatama koje teku od 26. svibnja 2026. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, sve u roku 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj je podnio tužbu protiv tuženika radi utvrđenja i isplate.

1.1. U tužbi navodi da je s tuženikom 16. siječnja 2007. sklopio Ugovor o kreditu broj: 9012226230, a prema kojem je tuženik kao kreditor, tužitelju kao korisniku kredita, odobrio i stavio na raspolaganje kredit u kunsnoj protuvrijednosti od 23.977,75 CHF, prema srednjem tečaju kreditora na dan korištenja kredita. Tužitelj ističe kako se radi o tipskom ugovoru o kreditu, u kojem je u članku 11. stavak 3. ugovoreno da je tužitelj u obvezi isplatiti tuženiku jednokratnu naknadu od 0,50 % iznosa kredita, koja je tužitelju naplaćena prilikom isplate kredita. Također, u čl. 9. st. 2. predmetnog ugovora je navedeno da je tužitelj u obvezi platiti naknadu za prijevremenu otplatu

kredita. Ugovorne odredbe iz čl. 11. st. 3. te čl. 9. st. 2. predmetnog Ugovora o kreditu, kojom je ugovoreno plaćanje jednokratne naknade tzv. „ulazne naknade“ i naknade za prijevremenu otplatu kredita su nepoštene i ništetne. Tužitelj se na pravnu osnovu svog zahtjeva za utvrđenje ništetnosti ugovorne naknade za obradu kredita, poziva na presude Suda EU, koja je obvezujuća za sudove u Republici Hrvatskoj te pozitivne hrvatske propise. Presudama Suda EU u predmetima C-84/19 i C-244/19 odlučeno je kako i pod kojim okolnostima je nacionalni sud dužan utvrditi da li je odredba koja sadrži troškove obrade kredita ništetna. Glede plaćanja naknade za prijevremenu otplatu kredita, tužitelj drži da je takav način određivanja naknade ništetan budući da se u konkretnom slučaju radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora prednika tuženika na čiji sadržaj tužitelj nije mogao utjecati, a koja nije određena niti odrediva po čl. 269. i 270. Zakona o obveznim odnosima niti ju je kao takvu tuženik bio ovlašten naplatiti budući da izvršenom prijevremenom otplatom kredita isti nije pretrpio bilo kakvu štetu. Sporna odredba ugovora suprotna je načelu savjesnosti i poštenja, pa u konkretnom slučaju treba uvažiti interese obiju strana glede tumačenja predmetne odredbe ugovora jer postoji očigledna neravnopravnost u pravima i obvezama strana na štetu tužitelja kao suugovaratelja, što ugrožava postizanje svrhe sklopljenog Ugovora, budu i da se istom odredbom gubi smisao ugovora o kreditu. Slijedom navedenog, a budući je nesporno da se u konkretnom slučaju radi o tipskom ugovoru o kreditu, dakle unaprijed formuliranom ugovoru od strane tuženika na koji tužitelj nije imao utjecaja; o predmetnoj naknadi se nije pojedinačno pregovaralo. Kako se o odredbi nije pojedinačno pregovaralo, da bi se ista smatrala nepoštenom treba suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokovati neravnotežu u pravima i obvezama na štetu potrošača. Nadalje, čl. 87. st. 1. istog Zakona o zaštiti potrošača je propisano da je nepoštena ugovorna odredba ništava. Dakle, polazeći od nesporne činjenice da su odredbe koje su se odnosile na naplatu naknade za obradu kreditnog zahtjeva i naknade za prijevremenu otplatu kredita bile sastavni dio standardnog ugovora o kreditu, unaprijed sastavljenog od tuženika, a o kojim odredbama se nije pojedinačno pregovaralo niti je tužitelj imao utjecaj na njihov sadržaj, a kojim odredbama je, suprotno načelu savjesnosti i poštenja tužitelju nametnuta prekomjerna i ekonomski potpuno neopravdana obveza tužitelja; tužitelju je zaračunata naknada za obradu kredita u visini 0,50 % iznosa kredita što je iznosilo 544,43 kn, kao i naknada za prijevremenu otplatu kredita u iznosu od 1.160,38 kn. Iz dopisa tuženika te knjigovodstvene kartice od 20. lipnja 2025. proizlazi da je gore navedena ulazna naknada naplaćena 19. siječnja 2007. godine u kunskoj protuvrijednosti od 544,43 kn; a što preračunavanjem u valutu euro po fiksnom tečaju 1,00 EUR = 7,53450 HRK iznosi 72,26 eura. Navedeni iznos je tuženik, prilikom isplate kredita, tužitelju neosnovano uskratio od glavnice kredita te ga je tuženik, kao nepošten stjecatelj, obvezan vratiti tužitelju sa zakonskom zateznom kamatom, od dana stjecanja. Nadalje, iz istog dopisa i knjigovodstvene kartice proizlazi da je tužitelj 7. kolovoza 2012. izvršio prijevremenu otplatu preostalog dijela kredita, prilikom čega je tuženiku temeljem čl. 9. predmetnog ugovora naplaćena naknada u iznosu od 1.160,38 kn, a što preračunavanjem u valutu euro po fiksnom tečaju 1,00 EUR = 7,53450 HRK iznosi 154,01 EUR; a koji iznos je tuženik, kao nepošten stjecatelj, obvezan vratiti tužitelju sa zakonskom zateznom kamatom, od dana stjecanja. Slijedom navedenog, tužitelj predlaže sudu da nakon provedenog postupka usvojiti tužbeni zahtjev u cijelosti.

2. U odgovoru na tužbu tuženik je naveo da se u cijelosti protivi tužbi i tužbenom zahtjevu. Ističe prigovor zastare. Tuženik ne spori da je 16. siječnja 2007. s tužiteljem sklopio ugovor o kreditu broj 9012226230 (dalje: „Ugovor“) te da je tužitelju naplaćena jednokratna naknada u iznosu naznačenom u tužbi. Međutim, tuženik ističe da je u

Ugovoru potpuno jasno, lako razumljivo i uočljivo navedeno kako se prije isplate kredita jednokratno odbijaju troškovi obrade u iznosu od 0,50% iznosa kredita, stoga sporna odredba stavka 3. članka 11. ne podliježe testu nepoštenosti iz članka 84. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine br. 96/03, dalje: ZZP/03). Predmetna odredba ne samo da je gramatički razumljiva već ispunjava i uvjet predvidljivosti te daje mogućnost tužitelju da na temelju točnih i razumljivih kriterija utvrdi ekonomske posljedice koje za njega proizlaze iz sporne odredbe. Također, tuženik je predmetnu ugovornu odredbu sastavio u skladu sa zahtjevom tržišne transparentnosti koja omogućuje tužitelju da na tržištu uspoređi druge ponude za prodaju iste robe ili iste usluge. Tuženik, kao i svaka druga kreditna institucija, prilikom odobravanja kredita ima troškove koji su određeni kroz paušalnu naknadu. Tuženik ističe kako troškovi obrade, zajedno s ugovorenom kamatom, predstavljaju cijenu predmetnog kredita jer tuženik pruža uslugu kreditiranja (za koju je cijena određena ugovornom kamatom) te uslugu obrade tog kredita (za koju je cijena određena naknadom za obradu kredita). Stoga tuženik ukazuje kako kroz spornu naknadu on naplaćuje svoju uslugu, a o primjerenosti cijene se ne može raspravljati u kontekstu poštenosti. Uz navedeno, da bi se neka odredba u potrošačkom ugovoru mogla smatrati nepoštenom potrebno je da su kumulativno ispunjeni uvjeti iz čl. 81. ZZP/03 i to: da se o istoj nije pojedinačno pregovaralo i da se, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, takvim uređenjem uzrokuje značajna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Nesporno je da se u predmetnom slučaju radi o tipskom ugovoru (što samo po sebi ne dovodi do zaključka kako se u vezi s ugovornim odredbama nije moglo pregovarati kako tužitelj pogrešno ističe u tužbi). Međutim, pregovaračka moć potrošača se ogleda u njegovom pravu da odabere između različitih ugovornih proizvoda tuženika, njihove cijene te uspoređi ponudu na tržištu kako bi odabrao ekonomski i pravno za njega najprihvatljiviju ponudu. Tužitelj je prilikom sklapanja Ugovora ovisio jedino o svojoj slobodnoj volji te je mogao sam odlučiti odgovara li mu ta odredba. Riječ je o naknadi koja se naplaćuje odmah prilikom puštanja kredita u tečaj i tužitelj je bio upoznat s tom odredbom od prvog trenutka pregovora o uvjetima kredita. Tužitelj je samostalno procjenjujući rizike, odabrao sklopiti Ugovor s tako ugovorenim troškovima obrade očito iz razloga jer je taj model u vrijeme sklapanja Ugovora za tužitelja bio najpovoljniji. Nadalje, tuženik ističe da tužitelj pogrešno ističe kako je ugovaranjem sporne naknade došlo do znatne neravnoteže u pravima i obvezama ugovornih strana. Tuženik ističe kako navodi tužitelja da ugovorna odredba o naknadi za obradu kredita treba sadržavati strukturu troškova, tj. od čega se isti sastoje, a da je u suprotnom takva odredba nepoštena te u konačnici i ništetna neosnovani. Naime, takva obveza za kreditne institucije nije postojala u vrijeme sklapanja Ugovora, a ne postoji niti danas. Nadalje, tuženik ne spori da je tužitelju prilikom prijevremene otplate kredita 7. kolovoza 2012. naplaćena naknada za prijevremeno zatvaranje kredita u iznosu naznačenom u tužbi. Sukladno Zakonu o zaštiti potrošača, nije dopušteno ocjenjivati jesu li ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni poštene ako su te odredbe jasne, lako razumljive i uočljive. Tuženik ističe kako je ugovorena naknada tijekom cijelog trajanja ugovornog odnosa bila jasna, lako razumljiva, uočljiva te određiva u smislu članka 269. Zakona o obveznim odnosima (dalje: „ZOO“). Također, tuženik uslijed prijevremene otplate ostvaruje u tom trenutku neplanirani i neočekivani priljev novca koji ne može istovremeno plasirati s obzirom na hiperlikvidnost financijskih tržišta. Stoga je sredstva prisiljen položiti kod Citibank i/ili Deutsche Bank, i za to plaćati negativnu kamatu, čime mu također nastaje šteta. Zaključno, tuženik smatra kako poštenost sporne odredbe uopće nije dopušteno procjenjivati. No i kad bi sud smatrao potrebnim provoditi test poštenosti, ističe se kako tužitelj nije dokazao da bi tuženik

ugovaranjem iste postupao protivno načelu savjesnosti i poštenja niti da je stvorena znatna neravnoteža. Dapače, tuženik je dokazao kako je postupao sukladno propisima te da mu je nastala šteta, kao i da sporna naknada predstavlja upravo unaprijed ugovorenu naknadu štete. Osim toga, iz sadržaja čl. 1024. st. 4. ZOO-a proizlazi da bi sporni stavak 2. članka 2. mogao biti ništetan samo ako bi u postupku bilo sa sigurnošću dokazano da sporni iznos naknade predstavlja nedospjelu kamatu, a što tužitelj nije dokazao. Slijedom navedenog, tuženik predlaže da sud odbije tužbeni zahtjev tužitelja te ga obveže da naknadi troškove postupka tuženiku.

3. Tuženik je u podnesku od 13. veljače 2026. naveo da ne osporava visinu i datum naplate naknada kako je to tužitelj naznačio u tužbi.

4. U provedenom dokaznom postupku sud je izvršio uvid u Ugovor o kreditu od 16. siječnja 2007. iz kojeg je vidljivo da je zaključen između tuženik kao kreditora i tužitelja kao korisnika kredita na iznos od 23.977,75 CHF u kunsjoj protuvrijednosti radi kupnje vozila i da je u dijelu članka 9. st. 2. navedeno da „...Korisnik kredita dužan je platiti naknadu za prijevremenu otplatu kredita u visini određenoj aktima Banke važećim na dan prijekremene otplate.“, a u dijelu članka 11. stavak 3. je navedeno da: „Korisnik kredita se obvezuje prije korištenja ili istovremeno s korištenjem kredita platiti Banci naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 0,50 % od iznosa kredita...“. (str. 8 do 11 spisa). Uvidom u dopis tuženika je vidljivo da je tužitelju naplaćena tužitelju i naknada za obradu kredita u iznosu od 72,26 eura (544,43 kn) 19. siječnja 2007., i iznos od 154,01 eura (1.160,38 kn) za prijevremenu otplatu kredita 7. kolovoza 2012. (str. 14 do 26 spisa). Saslušan je tužitelj kao stranka u svrhu dokazivanja.

4.1. Iz iskaza tužitelja utvrđeno je da je Ugovor o kreditu s tuženikom 2007. za kupnju osobnog automobila marke Peugeot 207. Automobil je koristio za osobne potrebe ne za poslovne potrebe, nije ga koristio za potrebe obrta niti je bio dio poslovnih udjela. Kredit je otplaćen. Nije mogao utjecati niti na koje odredbe o kreditu. Što se tiče naknade za obradu kredita, djelatnik banke mu nije niti u jednom trenutku objašnjavao na što se te naknade odnose. Prijekremeno je otplatio kredit. Sam je vraćao sve rate kredita. Nije pročitao Ugovor, nije imao vremena, morao je odmah otići kod javnog bilježnika. Niti javni bilježnik mu nije ništa objašnjavao u svezi Ugovora o kreditu. Banka je isplatila kredit direktno autokući, nije imao saznanja o tome koliko mu je naplaćeno za naknadu za obradu kredita, ta naknada za prijevremenu otplatu kredita, za nju je saznao kada je došao otplatiti kredit. Nije bio upozoren od strane djelatnika banke da će u slučaju prijekremene otplate banci platiti naknadu. Nije mogao pregovarati s bankom o pojedinim odredbama Ugovora.

5. Na temelju tako provedenog dokaznog postupka sud je odlučio kao u izreci presude.

6. Tijekom postupka je utvrđeno kao nesporno da:

- su tužitelj kao korisnik kredita i tuženik kao kreditor zaključili Ugovor o kreditu 16. siječnja 2007. na iznos od 23.977,75 CHF u kunsjoj protuvrijednosti radi kupnje vozila

- je u dijelu članka 9. st. 2. Ugovora navedeno da „...Korisnik kredita dužan je platiti naknadu za prijevremenu otplatu kredita u visini određenoj aktima Banke važećim na dan prijekremene otplate.“, a u dijelu članka 11. stavak 3. je navedeno da: „Korisnik kredita se obvezuje prije korištenja ili istovremeno s korištenjem kredita platiti Banci naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 0,50 % od iznosa kredita...“.

- je tužitelju naplaćena naknada za obradu kredita u iznosu od 72,26 eura (544,43 kn) 19. siječnja 2007., i iznos od 154,01 eura (1.160,38 kn) za prijevremenu

otplatu kredita 7.kolovoz 2012. (prema izračunu uz primjenu fiksnog tečaja konverzije od 7,53450 sukladno pravilima za preračunavanje i zaokruživanje iz Zakona o uvođenju eura kao službene valute u Republici Hrvatskoj; NN 57/2022.)

- da prilikom sklapanja Ugovora o kreditu tužitelju nije dana mogućnost raspravljanja o predmetnoj ugovornoj odredbi, što je utvrđeno kao nesporno iz iskaza samog tužitelja kojemu je sud u cijelosti poklonio vjeru jer je iskaz istog logičan i uvjerljiv i da je Ugovor o kreditu tipski ugovor, sastavljen na unaprijed pripremljenom obrascu od strane tuženika,

- je tužitelj potrošač što je utvrđeno kao nesporno iz iskaza samog tužitelja, kojem je sud u cijelosti poklonio vjeru jer je iskaz istog logičan i uvjerljiv, da je za iznos koji je dobio kreditom kupio osobni automobil, koji je koristio za privatne, a ne za poslovne potrebe,

- tuženik, na kojemu je teret dokaza na okolnosti da je s tužiteljem pojedinačno pregovarao o spornim ugovornim odredbama, na te okolnosti nije predložio niti jedan dokaz

7. Nije tijekom postupka bila sporna visina postavljenog zahtjeva.

8. Tijekom postupka je bio sporan osnov postavljenog zahtjeva, odnosno da li je ništetna odredba Ugovora o kreditu u dijelu čl. 9. st. 2 i u dijelu čl. 11. st. 3 jer tužitelj smatra da jesu, a tuženik se tome protivi.

9. Na temelju čl. 3. Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05.; dalje – ZOO/05) je propisano kako su sudionici u obveznom odnosu ravnopravni, a na temelju čl. 4. ZOO/05 u zasnivanju obveznih odnosa i ostvarivanju prava i obveza iz tih odnosa sudionici dužni pridržavati načela savjesnosti i poštenja. U čl. 7. ZOO/05 je navedeno da sudionici pri sklapanju naplatnih pravnih poslova polaze od načela jednake vrijednosti uzajamnih davanja, a na temelju čl. 8. stavak 1. ZOO/5 propisano da se je svatko dužan suzdržavati od postupaka kojim se može drugome prouzročiti šteta. Na temelju čl. 322.st.1. ZOO/05 Ugovor koji je protivan Ustavu Republike Hrvatske, prisilnim propisima ili moralu društva ništetan je, osim ako cilj povrijeđenog pravila ne upućuje na neku drugu pravnu posljedicu ili ako zakon u određenom slučaju ne propisuje što drugo.

10. I prema pravnim stavovima iz presude Suda Europske Unije u spojenim predmetima C-224/19 i C-259/19, vezano za nepoštenost ugovorne odredbe o tzv. ulaznoj naknadi, po ocjeni ovog suda, odredbe Ugovora o kreditu o plaćanju predmetnih naknada ugovorene su na netransparentan način, a tužitelju nije na valjan i razumljiv način objašnjeno koji je razlog ugovaranja naknada i zašto je njihova visina vezana uz iznos odobrenog kredita, čime je tužitelj doveden u neravnopravan položaj u odnosu na tuženika i takvim postupanjem tuženika povrijeđena su prava tužitelja kao potrošača, jer je tuženik koristio nedopuštene i nepoštene ugovorne odredbe.

11. U svezi navedeno sud je i utvrdio ništetnom odredbe čl. 9. st.2. Ugovora o kreditu kojom je ugovorena naknada za obradu kreditnog zahtjeva.

12. Iz iskaza tužitelja, sud je u utvrdio i da stranke nisu pojedinačno pregovarale o ugovornoj odredbi o naknadi za prijevremenu otplatu kredita, da se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora prednika tuženika o kreditu i da tužitelj nije imao utjecaja na njezin sadržaj. Tuženik prilikom zaključenja ugovora nije pojasnio tužitelju razloge ugovaranja naknade za prijevremenu otplatu kredita niti na što se točno odnosi ta naknada, i na temelju čl. 81. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača/03 po ocjeni ovog suda ništetna je odredba čl. 11. st. 3. Ugovora o kreditu jer je ugovorena suprotno načelu savjesnosti i poštenja i prouzročila je znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača, s obzirom da je tuženik ugovorio prijevremenu otplatu kredita uz uvjete prema kojima je tužitelj dužan platiti

troškove koji nisu odraz stvarnih troškova nastalih tuženiku vezano za prijevremenu otplatu kredita.

13. Vrhovni sud Republike Hrvatske je u odlukama povodom restitucijskog zahtjeva potrošača s osnova nepoštene odredbe o ugovorenoj naknadi za prijevremenu otplatu kredita (npr. Rev 112/2018-2 od 9. ožujka 2022. i Rev-43/2022-2 od 14. lipnja 2022.) izrazio pravno shvaćanje da banka imao pravo na naknadu stvarno pretrpljene štete, odnosno onih troškova koji su izravno povezani s prijevremenom otplatom kredita (objektivno nastali troškovi) međutim tuženik nije tijekom postupka dokazao da su nastali ikakvi troškovi vezano za prijevremenu otplatu kredita.

14. Tuženik je istakao i prigovor zastare koji nije osnovan. Prema pravnom shvaćanje Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj: Su-IV- 47/2020 od 30. siječnja 2020., kod restitucijskog zahtjeva s osnove ništetne odredbe o naknadi za obradu kreditnog zahtjeva, zastara teče od pravomoćnosti prvostupanjske presude u ovom postupku, tako da nije nastupila zastara za potraživanje tužitelja na temelju čl. 216. i čl. 225. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 35/05, 41/08, 63/08, 134/09, 94/13, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, 155/23; dalje - ZOO).

15. U svezi navedenog sud je usvojio tužbeni zahtjev tužitelja jer je isti po ocjeni ovog suda nesporno osnovan i tužitelju je dosuđen traženi iznos naplaćene naknade za obradu kredita u iznosu od 72,26 eura i iznos od 154,01 eura za prijevremenu otplatu kredita.

16. Zatezna kamatama teče od prvog slijedećeg dana od dana naplate naknade, prema postavljenom zahtjevu tužitelja.

17. Na temelju čl. 1115. ZOO propisano je da kada se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju se vratiti plodovi i platiti zatezne kamate, i to, ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva. U svezi navedeno budući da je prednik tuženika bio nepošten jer je već prilikom sklapanja samoga ugovora kao osoba koja sklapa takav ugovor u okviru svoje djelatnosti morao znati da je sporna odredba ugovora o kreditu protivna prisilnim propisima i to s obzirom na način njezinog ugovaranja (izostanak mogućnosti pregovaranja od strane potrošača o pojedinačnim odredbama) te s obzirom na moguće posljedice (znatna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja) te da je time ta odredba ugovora i ništetna tuženik dužan platiti zatezne kamate prema postavljenom zahtjevu tužitelja od dana uplate, odnosno stjecanja predmetne naknade (čl. 29.st.2. i 8. ZOO-a).

18. Na temelju čl. 154.st.1. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine br. 53/1991, 91/1992, 112/1999, 129/2000, 88/2001, 117/2003, 88/2005, 2/2007, 96/2008, 84/2008, 123/2008, 57/2011, 25/2013, 89/2014, 70/2019, 80/2022, 114/2022, 155/2023, 146/2025; dalje – ZPP-a) tuženik je u obvezi naknaditi troškove postupka tužitelju jer je tužitelj u cijelosti uspio u postupku.

19. Tužitelju je priznat trošak pristojbe na tužbu u iznosu od 6,64 eura, kako je isti i plaćen, u iznosu od 6,64 eura za presudu kako je isti zatražen u troškovniku tužitelja. Priznat je i trošak sastava tužbe u iznosu od 50,00 eura (tbr. 7.t.1. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika; NN 138/23, 107/2025; dalje – OT). Priznat je i trošak zastupanja na ročištu održanom 17. veljače 2026. u iznos od 50,00 eura (tbr. 9.t.1.OT), ročištu održanom 13. svibnja 2026. u iznosu od 50,000 eura (tbr. 9.t.1.OT), trošak zastupanja na ročištu za objavu presude u iznosu od 25,00 eura (tbr. 9.t.3.OT), trošak sastava podneska od 10. studenog 2025. u iznosu od 50,00 eura (tbr. 8.t.1.OT) pripadajući porez iznosi 56,25 eura. Ukupno je tužitelju prizna trošak u iznosu od 294,53 eura kako je to i navedeno u izreci presude.

20. Na troškove postupka teče zatezna kamata od 26. svibnja 2026. kao dana presuđenja na temelju čl. 29.st.2. i 8. ZOO-a.

Slavonski Brod, 26. svibnja 2026.

Sudac
Marina Vučetić

Uputa o pravu na žalbu: Protiv ove presude stranke mogu podnijeti žalbu u roku od 15 dana. Žalba se podnosi u pisanom obliku putem ovoga suda, a o žalbi odlučuje Županijski sud.

O tom obavijest:

1. tužitelj po pun.
2. tuženik po pun.

Broj zapisa: **9-30888-94990**

Kontrolni broj: **07bea-bbf83-07d6a**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Slavonskom Brodu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.